

Kovos menų istorija

Kovos menų susikūrimas yra toks pat senas, kaip paties žmogus. Norėdami išgyventi, žmonės nuo seno privalėjo kovoti su laukiniais žvėrimis ir priešais. Jie greitai suprato, kad kovoje jie turi iškovoti sprendimą, kurie užtikrins kovos veiksmingumą... bei, norint pasiekti tikslą... reikia turėti sveiką... ir tvirtą... kūną... Tai trunka iame tūkstantmečius procese, skirtingose civilizacijose susikūrus kovos menai, kurių tikslas – savigyna ir fizinis bei dvasinis pajūgumas.

Kovos menai skirtingose civilizacijose Paskiri savigynos sprendimai (technika, strategija, kovos taktika) buvo įinomi visose civilizacijose, pvz.: Egipto, Babilono, Indijos, kinų, graikų, romėnų, indėnų. Pavyzdžiui, senovės Graikijoje kovos menas buvo vadinamas pankretionu (graik. „visas įgūgos“), o senovės Romoje lygiai tokia pat kova buvo vadinama pagilatus, kurį pradžiai naudojamų buvo visos galimos technikos, smūgiai kumžais, pirštais, smauginimai bei spyriai. Vis dėlto 648 m. pr. Kr. pankretionas buvo atrauktas graikų Olimpinės aidynės ir pakeistas draudimo naudoti varias technikas. Kovos pagrindai, naudojami Senovės Egipte, Babilone, Graikijoje, Romoje, Europoje, Afrikoje, Amerikoje neišliko iki mūsų dienų.

Shaolin vienuolyno vaidmuo Kitaip vystėsi kovos menai tolimuosiuose rytuose. Susijusi buvo su kinų budistų vienuolynu Shaolin. Pavadinimas Shaolin-ssu kūrėsi jauno miško vienuolynas ir yra susijęs su jaunais medžiais, dabar auganais toje teritorijoje (pušys). Japonai tokį vienuolyną vadino Shaorin-kuris turi tą patį reikšmę. Vienuolynas Shaolin buvo pastatytas 495-496 m. ant vienos kalvų Songsho centrinės Kinijos kalnuose. Jame vienuolyne nuo 527 m. apsigyveno budistas patriarchas Indijos Bodhidharamas (kitai vadinamas Da Mo), kariuomenės narys, trejų karaliaus Sugandho vaikas. Jis buvo tvirto charakterio. Tai patvirtina jo nukeliautas kelias pasėjomis Indijos Kiniją... 525 m., kai jis pasiekė Kiniją... jama daug 60 metų. to kilo patarlis – sveikame kūne sveika siela.

Kai Bodhidharama atvyko Shaolin... pastebėjo, jog vienuolių fizinis pasiruošimas labai silpnas. Norėdamas pagerinti padėtį, jis nusprendė mokytis visus kovos menų, kurių mokė Indijoje (vajra musti) ir Kinijoje (jiaodi). Palaipsniui praktikuojamas vienuolyne Shaolin kovos menas plito visoje Kinijoje, o taip pat ir kaimyninėse šalyse (Japonijoje, Korėjoje, Vietname, Filipinuose). Šio proceso metu susiformavo daug vairių kovos stilių. Šiuo metu toks kovos menas (susidedantis kelių šimtų stilių) vadinamas KUNG-FU, arba WU-SHU, bei QUAN-FA.

Kovos menų plitimas Okinavos saloje Okinava - sala tarp Japonijos ir Taivano, labai paveikė kovos menų plitimą... Nuo XII amžiaus salą atvyko daug gyventojų Japonijos ir Kinijos, kurie taip pat turėjo ir savo sugebėjimą. Šios naujovės buvo noriai priimtų ir vystytų.

Okinavos gyventojus visais laikais puolė piratai, samurajai ir Kyushu, taivano gyventojai, stipresnais šalyse daėnai attraukdavo Okinavą... politines intrigas.

Kai 1609 metais Shimazu klanas užkariavo Okinavą... japonai uždraudė kovos menų aliai turėti ginklus. Šis draudimas buvo absurdiškas. Kiekvieno kaimo aikštėje buvo kaitalios kuolas, prie kurio kabėjo kuolas ir peilis, skirtas žuviai doroti. Visus kitus peilius ir kirvius konfiskavo. Daugeliui okinavos gyventojų tai buvo lyg tikra okupacija, kurios dėl ka pradėjo plisti kova be ginklų (karate), bei kovos sistema, kurioje naudojami kasdieniai daiktai (kobudo). Žmonės treniruojavosi naktimis, slėpdami tai nuo pašalinų. Žinios buvo perduodamos iš tėvų sūnui, iš mokytojų mokiniui. Karate daėnai reikalinga buvo kovoje su ginkluotu priešingu, mirties ir gyvybės kovoje. Tas, kuris nemokėjo gerai kovoti, mirdavo negalėdamas perteikti savo klaidų kitiems. Meistrai kurdavo naujas katas, kurios buvo perduodamos kartos kartai... tol, kol buvo atidirtos unikaliai, kad vienu smūgiu galėtum nužudyti priešingą... (ikken hisatsu principas).

Pavadinimas "karate" atsirado būtent Okinavoje. Oficialiai pirmą kartą pavadinimas 1906 metais pavartojo meistras Hanashiro Chomo (1869 – 1945 m.), knygoje apie karate meną – „Karate Shoshu Hen“.

Japonų karate laikotarpis Japonų laikotarpis – tai sunkus įingnis, kai karate žinios tapo sisteminės: tai mokyklinis kyu ir meistriškų dan padalinimas, naujų stilių atsiradimas, praktiškų kata naudojimas porose, ištaipinant priešingą kovos, o vėliau prieš laisvos sportinės kovos.

Karate vystymasis Japonijoje prasideda XX amžiaus pradžioje, kai Gichin Funakoshi (1868-1957), meistras Azato ir Itosu

mokinys, viešai Tokijuje parengė – parodomą...jė... karate programą.... Tai sulaukė – tokio susidomėjimo, kad Funakoshi nebuvo Okinavos..., bet liko Tokijuje, kur pradėjo mokytį Shotokan karate. Dziudo «rė» – jas, tada jau «inomas Kano, pakvietė – Funakoshi « Kodokan... ir buvo labai suėavė – tas karate, tad prijungė – kai kurias technikas prie dziudo. Funakoshi pasisekimo « svarbiausias salas atvykdavo kiti meistrai iš Okinavos: Chojun Miyagi (1888-1953), Higaono mokiny, «rė» – Kyote stilių Goju-ryu, o Itoso ir Higaono mokiny Kenava Mabuni (1889-1957) Osakone mokė – Shito-ryu. 1935 metais Funakoshi mokiny, o prieš tai ir ju-jitsu ekspertas Hironori Ohtsuka (1898-1982) «rė» – Vado-ryu. Ohtsuka, kuris sukėrė – karate ir senovė – s japonų ju-jitsu hibridė..., gyvenimo pabaigoje buvo pripaėintas Meiji karate (didėiausias ekspertas karo mene).

Japonijoje, o vėliau ir visame pasaulyje tapo populiarius Masutatsu Oyama (korėjietis), kuris sukėrė – gana kontaktinė stilių Kyokushinkai. Jo karate pasirodymai, bei kovos su buliais Havajuose ir JAV atneė – jam pasaulinė «lovė». Daug jo mokinių: Soeno, Azuma, Ashihara, Nahamura visose pasaulio «alyse «rė» – savas karate organizacijas ir mokyklas tokių stilių, kaip: Kudo, Ashihara karate, Shidokan bei Shindokai-kan.